

Nicolae Cătălin Socea

LIBRIS

books

NATHALIA

regina Cartagenei

SIONO
EDITURA
București, 2024

I.

Luca se află la bordul avionului de pasageri București-Bogota¹, așteptând semnalul de decolare a aeronavei care îi va marca destinul pentru totdeauna.

După ani de studii își luase un master ca inginer chimist și se ivise o oportunitate pentru a lucra la un institut de cercetare în Columbia. Îl încântase și acceptase contractul, mai ales că România anilor 1991 nu oferea prea multe oportunități pentru un tânăr inginer chimist.

România acelor ani se confrunta cu majore lip-suri și instabilitate, mai ales în găsirea unor locuri de muncă sigure, de perspectivă, motiv pentru care tânărul de douăzeci și trei de ani acceptase contractul.

În acel februarie rece al anului 1990, avionul în care se află Luca începea să se pună în mișcare spre pista de decolare. În acele momente el, emoționat, se gândea la părinții lui, la rude, copilăria ce o lăsa în urma, la amicii săi, precum și la locurile copilăriei, de acolo, din grădina bunicilor

¹ Capitala Columbiei (n. aut.).

unde învățase primii pași.

Înima avionului de o mie de cai începe să bată cu un vuiet, în timp ce avionul își întinde aripile ca un vultur alb, aripi enorme și vibrante între vârtejuri de aer, cu elicea care își cere cerul. Închise ochii, simțind curgerea sângelui său inflamabil între detonări și explozii cu miros de esențe făcute din fum, ce părăsesc pământul și se ridică în aer.

Aflat în burta vulturului alb, simțea energia docilă a păsării uriașe ce îl purta spre albastrul cerului, acolo unde nici ochii nu mai pot distinge, peste Bucureștiul cețos al coșurilor enorme, peste văile verzi ale pământului din grădina bunicilor de la Sinaia, care parcă vrea să-i blocheze drumul cu nori de flacăra și oțel. Urma un zbor de treisprezece ore, o călătorie spre curba nesfârșită a vieții unde pacea albastră a infinitului continuă traseul ei triumfător, acolo unde timpul nu mai are timp în ceasul care s-a stricat.

În tot acest timp Luca se scufundase într-un somn adânc, în care știa că aripile avionului erau întinse privind spre pământ și totuși vulturul său se transformase într-un pește zburător pe spatele căruia el visa, știind că altitudinea zborului lor îl purta prin bazinul ceresc, unde bucelele părului său se ondulează în spirale de nori și fum mai bine decât păsările.

Visa că zboară pe aripile fără pene ale unui pește, între cele patru puncte cardinale, în care rotirea elicei trecea prin rafalele vântului ca un extaz dinamic ce te făcea să dormi în picioare.

Tânărul care visa era băiatul simplu de la țară, dintr-o familie modestă de muncitori, a cărui ambiție a fost să devină cineva pentru a scăpa, cum își spunea deseori, de greutatea ce i-au dominat copilăria. Copilărie împărțită cu sora lui mai mare, Iulia, ce devenise medic, ea fiind cea care îi deschisese orizonturile spre lumea exterioară a casei lor.

Anii de studii, liceu și facultate, nu au făcut decât să îl maturizeze mai repede, din cauza lipsurilor și vieții din căminele pe unde petrecuse în tot acest timp.

Știa că este extrovertit, iar farmecul său îl făcea plăcut în apropierea cunoscuților, având avantajul staturii sale atletice și înălțimii de 1.85 m, care îl făcea să iasă în evidență. Fire plăcută, uneori încăpățânată, dar veselă, cu un caracter puternic, emana o aură de mister și respect prin locurile pe unde trecea.

Părul său buclat, ce îi atingea umerii, îi dădea un aer aparte și totuși nu își găsea locul, dorea să încerce altceva, să urmeze alt drum, diferit față de restul prietenilor săi, căci pentru a fi diferit acceptase contractul de muncă din Columbia.

Acum, în avion fiind, nu știa că destinul său deja era scris, o altă lume îl aștepta. O lume necunoscută lui, la care trebuia să se adapteze, noi realități ce presupuneau învățarea limbii spaniole, a regulilor și cutumelor societății, țării care îl primea.

2.

În sala de așteptare a aeroportului din Bogota, Luca, așezat pe o bancă, îl aștepta pe Antonio Morales, directorul Institutului de Cercetări Chimice. Acesta urma să îl ducă spre locul de cazare situat în apropierea institutului din centrul capitalei Bogota.

Nu știa cum arată, dar repeta din carnetelul său câteva fraze scrise în spaniolă, pe care avea să i le adreseze lui Antonio.

După jumătate de oră de așteptare, un bătrânel cu părul alb, având ochi de culoarea cerului și piele maronie, colorată de soarele arzător al Americii de Sud, se apropie zâmbitor de tânărul străin.

Luca se ridică în picioare, iar bătrânelul, cu o mângâiere caldă, încălzi inima tânărului făcându-l să zâmbească, apoi, îmbrățișându-l strâns, îi spuse:

– Bine ai venit, Luca!

– Mulțumesc! răspunse el, neștiind ce să mai spună.

Antonio, la șaiszeci de ani ai săi, părea mai mult un vrăjitor a cărui umbră se contura pe podeaua de gresie decât un om de știință.

Aceștia au schimbat câteva cuvinte și au ieșit din aeroport, îndreptându-se spre mașina care îi aștepta afară, pentru a merge spre campusul institutului unde Luca avea să se cazeze.

Antonio îl ajută cu bagajele, după care îi explică mai mult prin semne că trebuie să se odihnească, pentru a se acomoda cu noul fus orar, având în vedere diferența de opt ore față de fusul orar european.

A doua zi la prânz, Antonio îl vizită pe tânărul Luca și porniră împreună pentru a-i arăta noul loc de muncă de la institut, apoi la o terasă din apropiere, pentru a se cunoaște mai bine.

3.

Trecuseră deja cinci luni de când locuia în Bogota, se obișnuise cu aerul latino-american, stăpânea în mare parte limba spaniolă, iar viața sa se împărțea între institut și magia cluburilor. Îl încântau cafenelele, barurile, restaurantele cu mâncare tipică, teatrele mici, bisericile, sălile de artă din centrul istoric al Bogotei, cunoscut și sub denumirea de La Candelaria, unde străduțele sunt dominate de conace coloniale colorate și poți respira istorie, cultură și educație.

Este un sector de descoperit zi și noapte, ce oferă oportunități bărbaților și femeilor, fără deosebire de locul de origine.

Columbia anilor 1990 începea să își revină din criza financiară din 1984, care a provocat naționalizarea băncilor. Problemele economice ale Columbiei au produs un sol fertil pe o societate fragilă, făcând cartelurile să crească și să controleze zonele urbane.

Cantitățile enorme de capital din traficul de droguri au generat distorsiuni pe piețele bunurilor de lux, cum ar fi imobiliare, din cauza cantităților enorme de achiziții și a prețurilor plătite, însă

introducerea unor astfel de sume ilegale nu a generat beneficii directe țării, întrucât traficantii de droguri le foloseau doar în anumite zone din Columbia.

Problema cartelurilor de droguri ori a traficantilor nu îl interesa pe Luca la acel moment, singura sa temere fiind uneori, mai ales în nopțile târzii, insecuritatea străzilor în anumite sectoare pe care le frecventa.

Banii ce îi câștiga erau suficienți pentru un trai decent în comparație cu alte clase sociale, ceea ce îi permitea un stil de viață mai intens, mai ales că tinerele columbiene îl fascinau prin frumusețea și simplitatea lor.

Obsesia sa față de femei îl urmarea pretutindeni, ceea ce făcea ca el să fie îndrăgostit tot timpul chiar și de tinere pe care le vedea doar în treacăt, fiind fermecat de splendoarea acestora.

După opt luni petrecute în capitala Columbiei, este repartizat, în noiembrie 1990, la alt institut de cercetare, în orașul Medellin.

Un pic deabusolat de repartiția ce l-a luat un pic prin surprindere, Luca își petrece cele trei zile rămase prin cluburile de noapte ale capitalei în compania diferitelor tinere, dorind parcă să răz-bune astfel plecarea sa spre destinația necunoscută.

Astfel, el intră într-o transă prin aburii

alcoolului, care îl fac să urce pe parfumul curcubeului, strigând de acolo:

– În fiecare seară câte o fată!

În prima seară o are pe creola Matilda, o minunăție fără haine, ce își împletește părul împreună cu el în aceeași coadă, unul în altul. Este seara în care el doarme cu gura ei în pernă, fără haine, încordat și transpirat, bântuit de limba ei în strălucirea fiorilor lui, acela fiind momentul în care Luca era pe cale să devină un iepure.

În a doua seară Carolina, o blondă cu forme de sirenă, îl face pe Luca să nu mai audă marea la apus, rătăcind prin tufe de ciulin ce merg prin spume. Prins ca într-o cușcă, Luca ciugulește printre gratii cuprul înroșit, eliberându-se.

Ce evadare! Deja se făcuse dimineată.

În a treia seară Luca privește cușca unui canar ce zboară prin cameră, care apoi iese pe fereastră, căzând pe trotuarul fierbinte. Natalia, tânăra negresă, îi oferă să guste iedera palidă din grădina suburbană a umbrei ei, în timp ce Luca strigă:

– Nu există nimeni în afară de tine!

După cele trei zile de dezmăț, mahmur încă, își face bagajele în timp ce dinții îi clănțăneau, iar părul își căuta o pălărie.

Dulapurile îl privesc cu milă, aruncându-i o cravată verde, cu perle din tavanul ce cu greu se ține, iar fumul ce iese dintr-un mic sertar indică

faptul că peste trei ore un avion îl așteaptă, între un palmier și o cască de scafandru. Se simte atât de slăbit, iar transpirația lui emană parfumul celor trei tinere ca într-o florărie, ce se uită la el prin gaura cheii.

În clepsidra disperării, se îndreaptă spre aeroport sperând la alte zile de glorie, știind că îl despart trei ore de zbor până la Medellín, supranumit și orașul primăverii eterne, al doilea cel mai mare oraș ca mărime al Columbiei.